

Arrest

nr. 150 478 van 6 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X, en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 26 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 27 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris), van 26 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”

Het in voormeld artikel genoemde belang moet onder meer een persoonlijk en rechtstreeks karakter hebben. Onder het persoonlijk karakter van het belang wordt begrepen, de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er moet steeds een voldoende geïndividualiseerd verband bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband tussen beiden moet vaststaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden bestuurshandeling de beslissing betreft van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). De betreffende beslissing heeft enkel betrekking op diegene ten aanzien van wie het bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen, *in casu* mevrouw Z. A. en haar drie minderjarige kinderen. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing niet is gericht aan de tweede verzoekende partij, ontbeert de tweede verzoekende partij de vereiste hoedanigheid om tegen de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen en heeft zij geen voldoende persoonlijk en direct belang bij de vordering (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). In de mate waarin het beroep tot nietigverklaring werd ingesteld door de tweede verzoekende partij, is het beroep dan ook onontvankelijk.

2.2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

De heer S. A. heeft niet de vereiste hoedanigheid om voorliggend verzoekschrift aanhangig te maken bij de Raad, aangezien de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op mevrouw Z. A. en haar drie minderjarige kinderen.

De verzoekende partij werd op 21 augustus 2014 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister - tijdelijk verblijf (A-kaart), geldig tot 11 augustus 2015. De verzoekende partij heeft aldus geen belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 mei 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 30 juli 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 22 mei 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP merkt op dat dhr. ALCHANOV wel over de juiste hoedanigheid beschikt om beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing omdat indien de beslissing, gericht tegen zijn moeder en zussen, wordt uitgevoerd, artikel 8 van het EVRM in het gedrang komt nu hij alleen zou achterblijven terwijl de rest van de familie terug zou keren. Met betrekking tot het belang van verzoekster merkt VzP op dat de afgeleverde A-kaart slechts geldig is tot 11 augustus 2015 en er nog geen antwoord is in verband met de vraag tot verlenging. Voor het geval geen verlenging zou worden bekomen, dient te bestreden beslissing te worden vernietigd, anders herleeft het bevel. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”.

2.2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij betwist dat de heer S. A. niet de vereiste hoedanigheid heeft om tegen de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen en de verzoekende partij betoogt dat “indien de beslissing, gericht tegen zijn moeder en zussen, wordt uitgevoerd, artikel 8 van het EVRM in het gedrang komt nu hij alleen zou achterblijven terwijl de rest van de familie terug zou keren”, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen sub punt 2.1 van voorliggend arrest wordt gesteld. De heer S. A. heeft, als zoon van de verzoekende partij, immers geen voldoende persoonlijk en direct belang bij de vordering, nu de bestreden beslissing niet aan hem is gericht.

2.2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat “de afgeleverde A-kaart slechts geldig is tot 11 augustus 2015”, dat “er nog geen antwoord is in verband met de [vraag] tot verlenging” en dat “[v]oor het geval geen verlenging zou worden bekomen, [...] de bestreden beslissing [dient] te worden vernietigd, anders herleeft het bevel”, merkt de Raad op dat dit slechts een hypothetisch, zuiver eventueel belang betreft. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, preciaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET